

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě jednal v neveřejném zasedání konaném dne 27.4.2017 **o stížnosti obhájkyň JUDr. Hany Řeháčkové**, advokátky AK v Opavě, ul. Boženy Němcové 26, proti usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 5.4.2017 č.j. 19 Dt 8/2013-261 a rozhodl *t a k t o* :

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. se stížnost obhájkyň JUDr. Hany Řeháčkové z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Okresní soud v Opavě ve věci Nizara A., nar. xxx, t.č. ve výkonu zabezpečovací detence ve Věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava, rozhodl tak, že podle § 151 odst. 2,3 tr.ř. v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen AT), přiznal obhájkyňi odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 15.440,- Kč s tím, že ohledně částky 5.620,- Kč se uplatněný návrh obhájkyňe zamítá.

Okresní soud nepřiznání této částky obhájkyňi odůvodnil skutečností, že obhájkyňi nepřislouží odměna za další poradu s klientem uskutečněnou dne 12.10.2016 a tím související režijní paušál, když tato porada nenavazovala na hlavní líčení či jiný účtovatelný úkon právní služby. Zároveň vyšší soudní úřednice zdůraznila skutečnost, že při rozhodování o nároku obhájce dle ust. § 151 odst. 3 tr.ř. musí soud posoudit, zda rozsah vyúčtované právní služby, za niž obhájkyňe požaduje odměnu a náhradu hotových výdajů, odpovídá rozsahu a složitosti posuzované věci a zda se jedná o potřebnou a účelně poskytnutou právní službu. Dle jejího názoru je nezbytné účtovanou další poradu s klientem považovat za neadekvátní a neúčelně zvyšující náklady, když obhájkyňe uskutečnila dvě porady za sebou, aniž by byl mezi těmito realizovaný jiný nárokovatelný úkon právní služby (účast u vyšetřovacích úkonů, u jednání soudu, podání opravného prostředku apod.). Nalézací soud tudíž zamítl uplatněný nárok na odměnu za jeden úkon právní služby ze dne 12.10.2016, a to včetně režijního paušálu, přičemž odkázal na obdobné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 23.9.2013 sp.zn. 5To 247/2013. Dále zamítl přiznat 60,- Kč jako poplatek za konverzi dokumentu ustanovení obhájce s tím, že je nezbytné tuto částku zahrnout do paušálních hotových

výdajů dle § 13 AT, přičemž je nezbytné zdůraznit, že v rámci podané stížnosti není nepřiznání této částky okresním soudem obhájkyňi vytýkáno.

V zákonné lhůtě napadla rozhodnutí okresního soudu stížností obhájkyňe, v níž se domáhala přiznání celkové odměny a náhrady hotových výdajů v souhrnné výši 21.000,- Kč. Úvodem podané stížnosti zdůrazňuje, že tato směřuje proti nepřiznání odměny za dva úkony právní služby po částce 2.480,- Kč a dva režijní paušály po 300,- Kč, které vyúčtovala a uplatnila u Okresního soudu v Opavě svým návrhem ze dne 30.3.2017, přičemž okresní soud jí svým usnesením, které napadá, zamítl přiznat uplatněnou částku co do výše 5.560,- Kč. Nalézací soud jí nepřiznal odměnu za studium spisu dne 25.1.2016 v době od 9.19 do 10.45 hod. a dne 16.2.2016 v době od 9.45 do 10.03 hod. a s tím související režijní paušál s odůvodněním, že byla ustanovena bezprostředně po zahájení řízení o dalším trvání zabezpečovací detence a v době, kdy se dostavila k nahlédnutí do spisu, bylo již předchozí řízení o dalším trvání zabezpečovací detence skončeno a spisový materiál neobsahoval žádné nové zprávy či jiné důkazy. Z těchto důvodů účtovaný úkon nepovažoval za studium spisu po skočení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) AT, a to ani ve spojení s odst. 3 tohoto ustanovení, zároveň s poukazem na předchozí rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.5.2015 č.j. 5To 220/2015-138 a sp.zn. 3To 105/2015 ze dne 31.3.2015.

Stěžovatelka má za to, že úvahy nalézacího soudu nejsou správné, když je nezbytné vzít v úvahu, že k řízení o dalším setrvání v zabezpečovací detenci nelze přistupovat takto formálně, protože každé takové řízení je odlišné a závisí také na tom, o co samotný chovanec usiluje a co od obhajoby očekává. Obhájce je přitom vždy povinen v mezích zákona se řídit pokyny svého klienta. Dle názoru stěžovatelky odkazy na usnesení krajského soudu se zjevně týkala případu, kdy samotní chovanci další trvání zabezpečovací detence akceptovali, nenavrhovali žádné nové důkazy týkající se jejich současného zdravotního stavu ve vztahu k nutnosti setrvat dále v zabezpečovací detenci, nezpochybovali zprávu odborné komise VÚZD a také proti rozhodnutí okresního soudu nepodali žádný opravný prostředek. V těchto jednodušších případech se lze ztotožnit se závěry okresního soudu zvláště, když nahlížení do spisu nedosáhlo ani půl hodiny času.

Stěžovatelka má však za to, že v projednávané věci bylo od počátku jasné stanovisko jejího klienta, že se chce dalšímu prodloužení zabezpečovací detence bránit a sám má za to, že jeho zdravotní stav již umožňuje, aby mu byla zabezpečovací detence změněna na ústavní ochranné psychiatrické léčení. Bezprostředně po svém ustanovení obhájcem byla navíc kontaktována rodiči chovance a následně i jím samotným, přičemž tyto tento svůj požadavek deklarovali. Bylo tak nutné prostudovat i případný spisový materiál, seznámit se s obsahem původního znaleckého posudku, s rozhodnutími soudu v předchozích řízeních o dalším trvání zabezpečovací detence a také posoudit a porovnat zprávy odborných komisí zaměstnanců VÚZD. Na základě podrobnějšího prostudování spisu tak mohla u veřejného zasedání zpochybnit zprávu VÚZD a navrhnout vypracování nového znaleckého posudku. O důvodnosti jí navrženého důkazu nelze pochybovat, když Okresní soud v Opavě veřejné zasedání konané dne 19.2.2016 odročil a přibral znalce za účelem vypracování nového znaleckého posudku. Stěžovatelka má tak za to, že prostudování spisu v tomto případě se z hlediska časové a věcné náročnosti vyrovná studiu spisu po skončení vyšetřování tak, jak je má na mysli ust. § 11 odst. 1

písm. f) AT, a to zejména s odst. 3 tohoto ustanovení. Skutečnost, že chovanec jasně od začátku deklaroval, že hodlá využít všech zákonných prostředků, svědčí i to, že podal ke Krajskému soudu v Ostravě stížnost proti usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 11.1.2017 č.j. 19 Dt 8/2013-220, kterou stěžovatelka podrobně odůvodnila, což by bez podrobnější znalosti obsahu spisu i připojeného spisu nebylo možné.

Stěžovatelka v bodě II. podané stížnosti namítá nepřiznání odměny za další poradu s klientem uskutečněnou dne 12.10.2016 v době od 13.00 do 14.35 hod. ve VÚZD v Opavě a s tím související režijní paušál, když nesouhlasí s odůvodněním okresního soudu, že na tuto poradu nenavazovalo hlavní líčení či jiný účtovatelný úkon právní služby. Nesouhlasí tak se závěrem soudu, který nepovažuje uskutečněnou poradu za adekvátní a má za to, že takto došlo k neúčelnému zvýšení nákladů, jelikož obhájkyne uskutečnila dvě porady za sebou, aniž by byl mezi těmito uskutečněn jiný nárokovatelný úkon právní služby. V této souvislosti poukazuje na přibrání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který se měl vyjádřit ohledně nezbytnosti dalšího pobytu chovance v zabezpečovací detenci, přičemž chovanec se opakovaně obracel na stěžovatelku s dotazy, kdy již bude vypracován znalecký posudek a rozhodnuto ve věci. V dalším poukazuje na dobu, která uplynula od zadání znaleckého posudku, skutečnost, že v souvislosti s jeho vypracováním navštívila chovance ve VÚZD v Opavě za účelem porady s ním a jak dále postupovat ve vztahu ke znalci, který se jevil jako nečinný. Chovance tak navštívila dne 12.10.2017, tedy po téměř 8 měsících od konání posledního veřejného zasedání, aby se o opatření o přibrání znalce se svým mandantem poradila a z tohoto pohledu se nejeví správným názor soudu, který považoval tuto poradu za neúčelnou a neadekvátní. V této souvislosti poukazuje i na význam zabezpečovací detence ve vztahu k chovanci, jakož i význam poskytované právní pomoci ze strany obhajoby.

Krajský soud v Ostravě jakožto soud projednávající stížnost především konstatuje, že stížnost byla podána osobou oprávněnou (§ 142 odst. 1 tr.ř.) a ve lhůtě uvedené v ust. § 143 odst. 1 tr.ř. Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal ve smyslu § 147 odst. 1 tr.ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k těmto závěrům.

Dle názoru stížnostního soudu okresní soud důvodně nepřiznal obhájkyňi odměnu za úkon realizovaný dne 25.1.2016 představující odměnu za prostudování spisu a režijní paušál, když tento úkon plně spadá do přípravy a převzetí zastupování, přičemž okresní soud rozvedl, co v době nahlédnutí do spisu tento obsahoval. Krajský soud se neztotožnil se stížnostní námitkou obhájce, že by se mělo jednat v případě nahlédnutí do spisu dne 25.1.2016 o samostatný úkon s nárokem na odměnu obhájce. Odůvodnění soudu I. stupně v tomto směru je správné, neboť nahlédnutí do spisu nelze označovat za jeho prostudování, což je úkon, který je, jak bylo správně argumentováno, vázán na skončení vyšetřování ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. f) AT. O tento případ se nejednalo a obhájce měl dostatečné množství materiálu pro zpracování své obhajoby, přičemž je nezbytné zdůraznit, že základní údaje ve vztahu k chovanci Nizaru A. byly obsaženy ve zprávách o průběhu zabezpečovací detence a předmětem jednání o jejím dalším trvání ve smyslu ust. § 100 odst. 5 tr.zákoníku bylo, zda tato nadále trvá. Aplikaci uváděnou

obhájcem tudíž nelze podřadit pod samostatný úkon s právem na odměnu za úkon právní služby soud I. stupně postupoval v souladu s AT, když nahlédnutí do spisu dne 25.1.2016, který neobsahoval žádné nové údaje, podřadil pod převzetí a přípravu obhajoby dne 28.1.2016.

Krajský soud se plně ztotožnil se závěry nalézacího soudu, pokud tento nepřiznal obhájce odměnu za další poradu s klientem uskutečněnou dne 12.10.2016, kdy v této souvislosti je nezbytné poukázat na písemnou urgenci obhájce potvrzující její vědomost, že do doby jejího podání nebyl znalecký posudek zpracován, jakož i předchozí urgenci okresního soudu zasloupanou znalci dne 6.9.2016. Z obsahu spisu pak vyplývá, že předmětný znalecký posudek byl okresnímu soudu zaslán až 31.10.2016. S ohledem na tyto prokazatelné údaje nelze považovat stížnostní námitky obhájce ve vztahu k přípravě obhajoby v návaznosti na vypracovaný posudek za přiléhavé. Za dostatečnou a zcela odpovídající důkazní situaci je pak nezbytné považovat další poradu s klientem dne 3.1.2017, která byla nalézacím soudem obhájce také přiznána.

Krajský soud se však nemohl ztotožnit s postupem okresního soudu, pokud tento přehlédl skutečnost, že obhájce účtované úkony byly realizovány v rámci vykonávacího řízení, které je upraveno ust. §§ 315-361 tr.ř. a na tyto úkony se vztahuje ust. § 11 odst. 2 písm. e) AT, dle něhož, jde-li o výkon rozhodnutí, náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny za každý z uskutečněných úkonů právní služby, jde-li o první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, sepsání návrhu na zahájení řízení, vyjádření k návrhu, zastupování při jednání a sepsání stížnostního prostředku proti rozhodnutí. Okresní soud tak měl účtované úkony výslovně vyjmenované v ust. § 11 odst. 2 písm. e) AT krátit na polovinu, což však neučinil a tím prokazatelně výrazně nedůvodně zvýhodnil obhájce. S ohledem na absenci opravného prostředku proti napadenému usnesení v neprospěch stěžovatelky však toto pochybení nemohlo být ze strany stížnostního soudu napraveno a tomuto nezbylo, než stížnost obhájce jako nedůvodnou zamítnout a potvrdit správnost napadeného usnesení.

Pro shora uvedené důvody byla stížnost obhájce JUDr. Hany Řeháčkové podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. jako nedůvodná zamítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

V Ostravě dne 27.4.2017

Za správnost vyhotovení:
Irena Juříčková

JUDr. Vladislav Topiarz, v.r.
předseda senátu